

TOMISLAV SABLJIĆ

SAMO DA NIJE BOLJE

Podne je. Počinje Dnevnik. Jutarnja kava i svježe novosti, ne može bolje. Poplave, potresi, daljnji pad BDP-a, industrijska proizvodnja teži nuli, deložacije. Ah, stotine nesretnih sudbina, stotine tragičnih priča. Ali, nažalost, nisu moje. Onda je voditeljica počela nešto baljezgati o povlačenju sredstava iz EU fondova i velikih šansi za boljitak. Ma koga to zanima, daj ti nama požara i snježnih zapuha.

Ugasio sam TV, vratio se za radni stol, pola sata prstima nježno mazio tipkovnicu... i opet ništa. Prsti strpljivo čekaju znak za start pištolja. Ali cijev je odavno hladna, a spremnik za metke prazan. A u glavi samo dobre misli. Te ovo je u redu, te ono me usređuje, ono treće pak ne može bolje. Jednom riječju, ništa. Već treća godina bez suvislog retka. Tri duge godine od početka moje pokore, od kada sam otplatio zadnju ratu kredita, dobio unaprjeđenje u uspješnoj tvrtki, pronašao onu pravu. Tog proljeća trešnja u velikom vrtu iza kuće prvi je put bogato rodila. Obožavam jesti trešnje. Da je barem nikada nisam posadio.

Pisac ne smije biti sretan i zadovoljan. Kako da vam to objasnim? Čvarci će valjati jedino ako ih stalno miješaš. Tako i pisci valjaju jedino ako ih stalno pogađaju tragedije. Inače zagore. Za koliko ste pisaca čuli da su bili sretni? Svi su živjeli ili s rakijom u ruci ili s omčom oko vrata. Bolja naklada značila je veću bocu i duže uže. Malokoji od onih najuspješnijih da se nije samoubio.

Hemingway je u autobiografiji jasno pokazao dokle je pisac spreman ići za dobru priču. Zašto je on malim čamčićem išao pecati na pučinu, a nije ostao u plićaku pecati na prst kao ostatak ekipe iz ulice?

Tražio je nevolje. A kako li je bilo onaj sabljarki kad je shvatila da je tek mali kotačić u njegovom pisaćem stroju. - Proždri me! - vikao je ribetini dok ju je dovlačio, u namjeri da podupla prodaju nove knjige, ali ona nije htjela zagristi i tu udicu. Mirno mu je odvrtila: - Već sam ulovljena i priznajem poraz. O, da je samo mogao, Ernest bi se sam proždri isti čas. Ipak, sve one krvave borbe za plijen s morskim psima na putu prema obali bile su dovoljne za Nobelovu nagradu.

Ali ne trebam zavirivati preko susjedove ograde da bih objasnio o čemu pričam. Imali smo mi majstore u našem dvorištu. Ujević nije pio zato što mu je odgovarao okus prepečenice. Dapače, imao je teške probleme sa žgaravicom nakon svake ljute. Ali znao je da se po jedna hit-uspješnica krije na dnu svake litre. Nažalost, ja kad popijem još sam raspoloženiiji. Zato se klonim alkohola.

I tako je meni već godinama dobro. To nije dobro!

Prošle godine sam bio odlučio tome stati na kraj. Mjesec dana jeo sam samo čips namazan hladetinom. Kad sam se već osjećao dovoljno loše, izvadio sam krvnu sliku. Zamišljao sam da mi se predviđa još mjesec dana s izraženim tremorom ruku posljednjih desetak dana. Vidio sam se kako zapisujem, odnosno diktiram uplakanoj dragani svoje posljednje sate i opisujem svađu uzburkanih misli od kojih svaka traži mjesto u mom posljednjem naslovu. Od prodaje takvog djela mogao bih dobro živjeti čak i u Hrvatskoj. Naravno, u slučaju da ne preživim. Doktorica me jedva na sekundu pogledala i rekla da imam krvnu sliku tipičnog tridesetmogodišnjaka.

- Joj, to je loše?! - ponadao sam se.

- Pa vi imate trideset i osam godina. Ne brinite se, vi ste dobro!

I dalje sam nastavio sušiti ruke nad tipkovnicom.

Neki dan izašao sam u šetnju i negdje blizu centra ugledao kolegu, prošlogodišnjeg dobitnika Kiklopa, kako se preko pune linije najprometnije ulice, kroz nagužvinu automobila kotrlja u invalidskim kolicima prema meni. Sjetio sam se da je on imao tu sreću da prije dvije godine, inkognito se uvalivši u deminersku skupinu u zapadnoj Slavoniji ostane bez obje noge. Iz širokog osmijeha me zapljusnula očigledno često ponavljana recitacija: - Znaš šta ima novo, ostavila me žena!

- Opa! – rekoh: - Baš te krenulo!

- I odnijela mi je sve! Nova knjiga već se tiska!

Nisam skrivao zavist. - Ćubre sretno!

- Ma i tebe tvoja sigurno vara. - on će prijateljski.

Ozarilo mi se lice: - Jel' znaš nešto konkretno, Bog te blagoslovio?!

- Ma ne, ali žensko je, mora jednom...

- Ne seri! - prekinem ga: - Ne pomažeš mi!

Isprekidano mi je zahvaljivao kad sam ga gurnuo niz stepenice pješačkog pothodnika.

Nastavio sam šetati razmišljajući kako bih si mogao pomoći. Ugledao sam trinaesticu kako mi se približava. Učinilo mi se da vozač gleda u drugu stranu. Bacio sam se pred tramvaj, a on je prikočio na milimetar od mene. Vozaču bi bilo bolje da nije spuštao taj prozor, što sam mu sve sasuo u facu: - Majmune oprezni, jel' ti znaš da je zaustavni put tramvaja najduži od svih prometala! Sa četrdeset na sat treba ti 50 metara da staneš, nekim avionima treba manje! Zašto me nisi zgazio, argumenti su na mojoj strani! On me strpljivo slušao, nasmiješio se i objasnio: - Ugradili Bosch kočnice neki dan, najnovija tehnologija! Onda se okrenuo kondukeru i dodao: - Ha, Flavije, jesi vidio kako se bebica ukopava u mjestu. Ovaj prihvati okrenuvši se prema putnicima: - Hura, svima gratis vožnja do Glavnog kolodvora!

Dobro raspoložen, jedva sam se nekako dovukao kući. Zamišljeno sam sjedio za stolom držeći glavu među rukama kad se pojavila moja savršena djevojka i upitala me: - Jel' ti dobro?

- DA, DOBRO MI JE!

Nježno me pogladila po glavi i dodala: - Budi zahvalan da nije bolje!